

Hung Dao

Ngũ gia khác nhau, ông trưởng trưởng cho bốn

Phật gia giáo: Cái gì của mình sẽ là của mình

Vào thời nhà Minh có một thanh niên sinh tên Ngô Tử Địch. Mẹ của Ngô Tử Địch mất sớm, người cha cũng mất bà mẹ kế. Mẹ kế thiên vị, tất cả người em trai họ, không đi tất cả anh. Trong lòng anh dần dần đã có sự bất bình, và oán hận. Sau đó anh cũng đi, mẹ kế đi với anh cũng không tất. Anh rất bất bình, muốn đi tìm mẹ kế để nói lý lẽ, nhưng anh đã khuyên được anh không đi. Sau đó cha anh qua đời, ruộng đất và ngân lượng mà cha anh để lại, tất cả bà mẹ kế để cho anh phần ruộng đất xâu nát, bốn thân bà và người em trai thì được phần ruộng đất, còn chỉ một ít không ít tiền làm của riêng. Ngô Tử Địch muốn đi tìm mẹ kế nói rõ lý lẽ, lại bị người em gái ngăn cản.

Người em gái nói với Ngô Tử Địch: "Chuyện thì là phúc, vì lẽ chúng ta phải biết rằng, thì nên là của chúng ta thì có chuyện cũng chuyện không thoát, đâu thì tranh giành mà được chuyện, càng tranh giành càng làm thì thì phúc báo."

Kể từ khi của bao lâu, con trai của bà mẹ kế bị nghi ngờ thói xấu bài bác, thua sạch toàn bộ gia tài, hai mẹ con ghen nhói vào cửa nhà ăn mày. Giờ sự bốn là Ngô Tử Địch, lúc này bốn sẽ làm như thế nào? Có chăng, sự vui trong bất hạnh của người khác mà thì hi vọng rằng: "Ông trưởng có một, mẹ người cũng có ngày hôm nay!"?

Vào lúc này, người của Ngô Tử Địch rất hiểu lý lẽ tình người, lập tức khuyên anh đi đón mẹ kế và người em trai về nhà. Họ không chỉ đón mẹ kế và em trai về nhà, còn giúp người em gái bài bác, cùng làm việc để mẹ kế và người em, cửa nhà vui vẻ hòa thuận sống cùng với nhau. Người bình thường không làm được như vậy, xóa bỏ hận thù hiểu lầm xưa, không để tâm bất cứ lợi ích gì của đi phật giáo.

Người em gái sinh được ba người con trai, và sau cả ba đều thi đỗ tiến sĩ. Là phúc báo nên có của

gia đình họ, làm sao chúng ta thoát được khỏi? Trong một gia đình có một tỉn sĩ đã là không dễ dàng rồi, người vợ sinh ba đứa con, ba đứa con đều là tỉn sĩ, bạn xem phúc báo của người vợ như thế nào! Cho nên người vợ đừng lo lắng gì thì phúc báo như thế, đức biếu là không so đo với người thân của mình. Ba đứa con trai thì như đã nhìn thấy đức hạnh và sự đức hạnh của mẹ mình, nhìn như thế nghe như thế, có lý nào lại không thành tài?

Đi Bàn

Vì vợ làm người vợ quá so đo, phải biếu chúng ta thì, người khác không bạn thì ông trị sự cho bạn. Chúng ta làm bạn cha mẹ, như như luôn với cha mẹ anh em, bạn bè đừng nghĩ bạn của mình cái gì không vui, thậm chí là thậm chí xuyên chửi bới hàng và bạn bè, còn đem cảm xúc tiêu cực lây sang cho con cái, vợ chúng ta đã đem đến sai lầm của con cái rồi sao?

Đu người ta có như với mình, cũng đừng đem lòng oán thán, bởi vì Trị sự công bằng, sự ai bài mớ sự đức hạnh cho bạn, theo một cách nào đó, có thể là bạn sự gặp may mắn trong cuộc đời, chúng ta người xà dầy: chúng ta thì là phúc. Phúc phận này là bởi có chúng ta khổ rồi mới được. Con người trong mê, không hiểu lý mà sự nuôi trong lòng oán hận, tâm trí chúng ta lúc nào yên mà cũng không được gì cả.

Tin vào sự công bằng của Trị Ph, sự trong thanh thản, như như, không oán không hận, thì niềm vui trong hiện tại chúng ta mất đi mà thậm chí còn được hạnh phúc đáp lại như thế.
